Lovas István: A politika, te ostoba!

2011 augusztus 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A Való világ-féle tévém?soroktól kezdve a marxistákig sokan vannak, akik minden történés mögött a pénzt keresik, és meg vannak róla gy?z?dve, hogy a világot a pénz mozgatja. Vagy, marxistául, a gazdasági alépítmény határozza meg a létet.

Egydimenziós életükb?l merítve számukra Teréz anya, egy n?ért bármire hajlandó milliárdos vagy Lech Walesa igaz története csak „duma”. És nekik az Európai Unió válságát leginkább megvilágító vezércikk úgy kezd?dne, hogy „az euró értéke az euróövezetbe tartozó tagállamok tegnapi brüsszeli csúcstalálkozója el?tt esni kezdett”.
A világ azonban – szerencsére – jóval érdekesebb. Azt végs? soron és alapvet?en az eszmék, vágyak, érzések irányítják. Amelyek megvalósításához a pénz eszköz. Ahogyan az Európai Unió és benne az euróövezet mostani válsága sem els?sorban pénzügyi-gazdasági, hanem politikai. Vélhet?leg hihet?bb, ha ezt egy közgazdasági Nobel-díjas mondja, mint Joseph Stiglitz, akinek a Financial Times július 20-i számában megjelent cikke pontosan ezt a címet kapta: Az euróövezet problémái politikaiak, nem pedig gazdaságiak. Olyannyira azok, hogy Amerikából nézve a mostani válság nemcsak egyértelm?en politikai jelleg?nek látszik, de éppen az unió intézményi szerkezete és a nemzetállamok féltése közötti feszültség miatt szinte megoldhatatlannak is.

A Wall Street Journal fogalmazta meg egy hete szerkeszt?ségi állásfoglalásában azt, hogy az euró csak úgy lenne megmenthet?, ahogyan azt az Európai Unió képtelen megtenni, mert egy ilyen mentési terv kizárólag föderális (szövetségi) rendszerben képzelhet? el, azt pedig az unió alapító okirata nem teszi lehet?vé.
Azaz: amire a görögök és a többi bajbajutott megmentéséhez szükség lenne, az több tagállam ellenkezése miatt megvalósíthatatlan. A baj szokatlan nagyságának érzékeltetésére idézzük José Manuel Barrosót, az Európai Bizottság elnökét, aki teljes uniós pályafutása alatt egészen szerdáig eddig soha nem mondta azt, hogy az euróövezet helyzete igen súlyos. Szintén a Financial Timesban a lap társszerkeszt?je, Wolfgang Münchau cikke tegnap A szakadék szélén állva – ugrásra készen címet kapta, míg kedden a New York Times vezércikke csaknem ugyanezzel a címmel jelent meg: Európa a szakadék szélén.
Az európai közösségben talán az a legriasztóbb, hogy túlságosan sok az ismeretlen, és kevés a fogódzkodó. Vajon miként reagálnak a piacok, ha a lapzártakor még tárgyaló euróövezeti vezet?k olyan döntést hoznak, hogy legalább csökkentik a kamatlábakat, és meghosszabbítják a kötvények lejárati idejét? Nem gondolnak majd arra a befektet?k, hogy Európában már államok is cs?dbe mehetnek? Mekkora ellenállást mutatnak a tagállamok, ha megállapodás születik a 110 milliárd eurós második görög ment?csomagról és netán újabb segítségr?l Írország és Portugália számára, valamint a 750 milliárdos uniós mentési alap további emelésér?l úgy, hogy az Madridot és Rómát is megnyugtassa? Meddig tart a görögök türelme, meddig engedik egyre jobban megszorítani derekukon – és, mint egyesek érzik, nyakukon – a nadrágszíjat?

És a reménytelenül munkanélküli spanyol fiataloké, akik már megkezdték lázadásukat a barcelonai Katalán téren? Vagy meddig tart a szakszervezetek és azok türelme, akik úgy érzik, a népek által választott politikusok nem a válságot el?idéz? pénzintézeteket büntetik, hanem azokat, akiken a válság ostora csattant?
A Budapesten járt Emmanuel Todd világhír? francia demográfus-történész-politológus-szociológus nemrégiben azt nyilatkozta lapunknak, hogy az Európai Unió két éven belül szétesik. Máris halljuk a tiltakozó hangokat: Todd nem pénzügyi szakember. Való igaz.
Még egy világválság létrehozására sem lenne képes.

Lovas István, mno.hu

Ajánló